

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Trnkové a soudkyň JUDr. Věry Balejové a Mgr. Heleny Nutilové v právní věci žalobce **B.K.**, bytem X, právně zastoupeného JUDr. Milanem Zápotočným, advokátem v Jihlavě, Telečská 7, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel Praha**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2015 č.j. 39867-7/2015-900000-304.2,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

(1) Žalobou doručenou Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) dne 29. 12. 2015 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2015 č.j. 39867-7/2015-900000-304.2, kterým byl změněn platební výměr Celního úřadu pro Jihočeský kraj č.j. 8485/2013-520000-32.3 ze dne 11. 2. 2013 tak, že obě tabulky

výpočtu spotřební daně z cigaret (240241) a spotřební daně z tabáku (kód 240301) a větau „celková výše dlužné částky spotřební daně z tabákových výrobků (tabák + cigarety) rovná se 7.268.349 Kč (slovy: sedm miliónů dvě stě šedesát osm tisíc tři sta čtyřicet devět korun českých)“ byly nahrazeny textem „Výše spotřební daně z cigaret (kód 240201) značka Marlboro v množství 30 000 ks, Viceroy v množství 70 040 ks, Jing Ling v množství 80 760 ks a Fest v množství 56 400 ks činí 482.172 Kč. Výše spotřební daně z tabáku ke kouření (kód 240301) celkové množství 5080,81691 kg činí 6.808.294,6594 Kč. Spotřební daň z tabákových výrobků (cigaret a tabáku ke kouření) celkem činí po zaokrouhlení podle § 146 daňového řádu 7.290.467 Kč (slovy: sedm miliónu dvě stě devadesát tisíc čtyři sta šedesát sedm korun českých)“. V ostatním bylo napadené rozhodnutí potvrzeno.

(2) Žalobce uvedl, že byl rozhodnutím Generálního ředitelství cel přímo zkrácen na svých právech. Žalovaný se dostatečně nevypořádal s jeho námitkami obsaženými v odvolání, nezohlednil veškeré relevantní skutečnosti uvedené v odvolání, zatížil své rozhodnutí závažnou procesní vadou a učinil je nezákonným.

(3) Celní úřad se v platebním výměru zabýval toliko tím, zda žalobce předložil doklady prokazující zdanění předmětných tabákových výrobků či jejich oprávněné nabytí bez daně. Ke konstatování, že je žalobce plátcem spotřební daně, mu postačovalo, že výrobky byly nalezeny ve vozidle, jehož vlastníkem je žalobce a v garáži, jíž byl žalobce nájemcem. Žalovaný zcela opominul tvrzení žalobce, že k tabákovým výrobkům neměl kvalifikovaný vztah, na základě kterého by jej bylo možné považovat za skladovatele nebo dopravce předmětných tabákových výrobků ve smyslu § 4 odst. 1 písm. f) zák. č.353/2003 Sb., o spotřebních daních, a tudíž ani za plátce daně spotřební daně.

(4) Žalovaný se opřel o rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích čj. 14T 43/2013-1913 ze dne 28. 4. 2013, kterým byl žalobce uznán vinným za zvlášť závažný zločin zkrácení daně, povinné platby dle § 240 odst. 1, 3 zák. č. 40/2009 Sb., trestní zákoník. Tento rozsudek totiž považoval za rozhodnutí o předběžné otázce a cítil se jím vázán i pro stanovení spotřební daně. S tímto názorem žalobce nesouhlasí. Zdůraznil, že z rozsudku vyplývá, že měl v době od 1. 1. 2011 do 13. 8. 2011 skladovat tabákové výrobky, které nabyt přesně nezjištěným způsobem, v garáži, nacházející se na stavební parcele č. 3806/121, zapsané u Katastrálního úřadu pro Jihočeský kraj, Katastrální pracoviště Tábor, LV č. 6668 pro k. ú. 764701 Tábor (dále jen „garáž“) a že převážel tabákové a alkoholické výrobky vozidlem RZ: 2C3 08 07 ke garáži ve vlastnictví Z.Š., což nejsou skutečnosti, které by odpovídaly předmětu řízení o stanovení spotřební daně. Vzhledem k tomu, že v tomto řízení jde o stanovení spotřební daně z tabákových výrobků za zdaňovací období měsíce srpna 2011, nepovažuje žalobce jako relevantní argumentaci rozsudkem, které hovoří o celém období od 1. 1. 2011 do 13. 8. 2011 a nadto se týká alkoholických výrobků.

(5) Žalobce uvedl, že jeho odvolání proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích bylo sice usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 11. 2014 sp. zn. 3To 46/2014 zamítnuto, ale předpokládá, že na základě jeho dovolání, které podal dne 14. 4. 2015, Nejvyšší soud České republiky usnesení Vrchního soudu v Praze zruší a žalobce bude zproštěn viny.

(6) Žalobce nepopřel, že si garáž pronajal od pana R.F. K uzavření nájemní smlouvy došlo dne 1. 8. 2007 a poté byla každoročně obnovována. V období srpna 2007 do podzimu 2008 ji užíval sám a poté ji pronajal na základě ústně uzavřené smlouvy o podnájmu E.D., nar. X, bytem J. 176 a k úhradě nájemného docházelo vždy na půl roku až rok dopředu. Ústní

forma tohoto právního vztahu oběma stranám vyhovovala. Žalobce nechal podnájemci vyrobit klíče od garáže a od té doby do garáže vstupoval velmi zřídka, jen aby kontroloval elektroinstalaci. Proto také nesouhlasí s dalším odůvodněním napadeného rozhodnutí, kdy výpovědi žalobce a podnájemce považuje v zásadních otázkách jako konzistentní a rozchází se pouze v záležitostech, které si podnájemce přesně nepamatoval. Podle názoru žalobce nelze po něm spravedlivě požadovat, aby poté, co garáž pronajal, udržoval přehled o tom, co se v garáži nachází a kdo je vlastníkem věcí nebo jeho kvalifikovaným detentorem. Proto považuje se nespravedlivé a nepřipustné, aby v nepřehledných obchodních vztazích mezi podnájemcem garáže a dalšími osobami, které podnájemce označil jako Vin a Drak, kdy se nepodařilo jednoznačně prokázat jejich totožnost, byl za kvalifikovaného detentora považován právě žalobce.

(7) Použitá právní kvalifikace se příčí zjištěnému skutkovému stavu i judikatuře Nejvyššího správního soudu, kupříkladu sp. zn. Afs 59/2008 a 9Afs 11/2010. Touto judikaturou žalobce argumentoval již v odvolání, žalovaný se s ní však nevypořádal.

(8) Žalobce navrhl, aby soud žalobě přiznal ve smyslu § 73 odst. 2 s.ř.s. odkladný účinek. O tomto návrhu žalobce soud rozhodl usnesením ze dne 21. 1. 2016 pod čj. 10Af 52/2015-35 tak, že žalobě se odkladný účinek nepřiznal. Žalobce dále soudu navrhl, aby rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 10. 11. 2015 platební výměr Celního úřadu pro Jihočeský kraj ze dne 11. 2. 2013 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

II. Stručné shrnutí vyjádření žalovaného správního orgánu

(9) Žalovaný správní orgán navrhl zamítnutí žaloby.

(10) K žalobcem uvedeným žalobním bodům žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém se dostatečně vypořádal se všemi odvolacími námitkami. Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy a je zákonné. Žalovaný nepochybil, pokud přihlédl k pravomocnému rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích vydanému v trestním řízení, neboť tento rozsudek byl vydán v souvislosti se skladováním vybraných výrobků, které byly předmětem daného daňového řízení.

(11) Argumentaci žalobce žalovaný označil za bezpředmětnou a ryze účelovou. Pokud žalobce tvrdil, že trestní rozsudek se vztahuje k období od 1. 1. 2011 do 13. 8. 2011 a v daňovém řízení se jednalo o stanovení spotřební daně za zdaňovací období srpen 2011, nelze než uvést, že zdaňovací období bylo stanoveno s ohledem na konkrétní den ke zjištění skladování vybraných výrobků, což si s trestním rozsudkem v trestním řízení nijak neodporuje. Není na překážku, pokud se napadené rozhodnutí oproti rozsudku týká pouze tabákových výrobků, neboť spotřební daň z lihovin byla řešena v rámci jiného daňového řízení.

(12) K poukazu žalobce na podané dovolání proti pravomocnému rozsudku v trestní věci žalovaný uvedl, že z úkonu podání dovolání nelze předjímat nesprávnost či nezákonnost tohoto rozsudku. Žalovaný byl takovým rozsudkem vázán a nepochybil, pokud k němu přihlédl. Pravomocný rozsudek v trestní věci však nebyl jediným důkazem. Žalovaný vycházel i z dalších důkazů shromážděných v rámci daňového řízení a vypořádal i důkazy předložené žalobcem. Pokud žalobce s hodnocením důkazů nesouhlasil, neznamená to, že žalovaný nepostupoval v souladu s právními předpisy. Argumentaci žalobce k neprokázání

kvalifikovaného vztahu žalobce ke skladovaným a vybraným výrobkům považuje žalovaný za ryze účelovou. Stejně tak je účelové tvrzení žalobce, že na základě jím předložených důkazů byl žalobce vyloučen jako osoba, která měla k vybraným výrobkům kvalifikovaný vztah a tvrzení žalobce, že je běžné, že se spolupracující osoby vzájemně neznají skutečnými jmény, na tom nic změnit nemůže, jestliže se navíc jedná o osoby cizí národnosti.

III. Obsah správních spisů

(13) Ze správního spisu, který si soud vyžádal, vyplynuly pro věc následující rozhodné skutečnosti:

(14) Podnět k zahájení daňového řízení byl doručen Celnímu úřadu v Táboře od Celního ředitelství České Budějovice dne 19. 6. 2012. Z podnětu vyplývalo, že dne 13. 8. 2011 proběhla na základě příkazu k prohlídce jiných prostor a pozemků vydaného dne 29. 6. 2011 Okresním soudem ve Strakoniciích a pod sp. zn 0 Nt 414/2011-3 prohlídka motorového vozidla značky Mercedes Benz VITO 109 CDI 639/4, žluté barvy, základní, RZ: 2C3 08 07, VIN: WDF 63960113058812 (dále jen „VITO“). Prohlídce byl přítomen žalobce jako uživatel a provozovatel automobilu. Uvedl, že vozidlo užívá a přijel s ním do Písku. Ve vozidle byla nalezena jedna bedna neznačených cigaret zn. Jing Ling, jedna bedna neznačených cigaret zn. Viceroy, dvě bedny neznačeného tabáku cca 12000 kusů balíčků a čtyři bedny rumu bez kontrolní pásky 40 kusů. Dále byla provedena na základě téhož příkazu policejním orgánem prohlídka jiných prostor a pozemků, a to garáže číslo 805, k čemuž žalobce uvedl, že je tam uskladněno většího množství neznačeného tabáku a cigaret. Rovněž uvedl, že veškeré věci dobrovolně vydával policejnímu orgánu. K tabáku a cigaretám doplnil, že jsou ve vlastnictví blíže nespecifikované osoby.

(15) Dne 5. 11. 2011 byl policejním orgánem sepsán úřední záznam o podání vysvětlení s R.F. vlastníkem garáže číslo 805, kterou nabyl společně s manželkou dne 6. 9. 2004. Uvedl, že uzavřel s žalobcem smlouvu o pronájmu garáže od 1. 8. 2007 do 31. 7. 2008. Garáž byla žalobci pronajímána písemnými smlouvami ze dne 21. 7. 2008, 31. 7. 2009, 2. 8. 2010 a 30. 6. 2011. Peníze přebíral R.F. od žalobce jedenkrát, později dvakrát ročně v průběhu nájemního vztahu v garáži nebyl. Při náhodném setkání v září 2011 žalobce R.F., že se dostal do problémů, garáž už potřebovat nebude a požádal o ukončení nájemního vztahu. Proto byla sepsána dohoda o ukončení pronájmu garáže s účinností od 1. 9. 2011.

(16) Celní úřad v Táboře vydal dne 10. 7. 2012 žalobci výzvu k prokázání zdanění konkrétních tabákových výrobků, kterou se žalobci nepodařilo doručit, a proto bylo doručováno veřejnou vyhláškou. Stejně tak žalobci nebyla doručena výzva k podání daňového přiznání, která rovněž byla doručena veřejnou vyhláškou. Vzhledem k tomu, že náhradní lhůta k podání daňového přiznání marně uplynula, stanovil Celní úřad Tábor základ daně a výši spotřební daně z moci úřední a dne 11. 2. 2013 vydal pod čj. 8485/2013-520000-32.3 platební výměr. Předmětným platebním výměrem byla žalobci vyměřena daň z tabákových výrobků ve výši 7.268.349 Kč. Dne 29. 3. 2013 bylo celnímu úřadu doručeno proti platebnímu výměru odvolání.

(17) S ohledem na podané odvolání provedl prvostupňový správní orgán dokazování. Správní orgán přistoupil k provedení ústního jednání s E.D., který sdělil, že se vyjadřovat nebude a veškeré informace budou k dispozici na Policii ČR, kam byl předvolán k výsledku. Protokol o výsledku svědka E.D. byl sepsán dne 19. 6. 2013 na Krajském ředitelství Policie

Českého kraje. K podání svědecké výpovědi byl E.D. předvolán celním úřadem dne 19. 9. 2013, které se nepodařilo doručit. Opětovně byl předvolán ke svědecké výpovědi, která se uskutečnila 7. 11. 2013. Tohoto jednání se zúčastnil i právní zástupce žalobce.

(18) Odvolání žalobce bylo nejprve celním úřadem dne 12. 11. 2014 po posouzení odvolacím orgánem zamítnuto jako opožděné a odvolací řízení zastaveno. Na základě odvolání žalobce proti tomuto zastavení řízení dospěl odvolací orgán po přezkoumání spisu a odvolacích námitek k závěru, že odvolatel byl v právu. Přípisem věc vrátil celnímu úřadu k autoremeduře, který dne 12. 6. 2015 vydal rozhodnutí o odvolání, kterým zrušil své rozhodnutí o zastavení řízení ze dne 12. 11. 2014. Celní úřad po nabytí právní moci rozhodnutí, kterým zrušil své rozhodnutí o zamítnutí odvolání a zastavení odvolacího řízení znovu postoupil odvolání proti napadenému rozhodnutí Generálnímu ředitelství cel, kdy se věc dostala do fáze meritorního posouzení odvolání. O odvolání bylo rozhodnuto tak, jak je popsáno pod bodem 1 tohoto rozsudku dne 10. 11. 2015 pod čj. 39867-7/2015-900000-304.2.

(19) Ve spise je založeno protokol o výsledku svědka E.D. ze dne 19. 6. 2013, kterých se uskutečnil na Policii ČR, Krajském ředitelství Policie Jihočeského kraje. Dále je založen rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích čj. 17T 43/2013-1913 ze dne 28. 4. 2014, který nabyl právní moci v souvislosti s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 11. 2014 čj. 3To 46/2014-2014, kterým bylo podle § 256 trestního řádu odvolání žalobce zamítnuto a žalobce byl tudíž uznán vinným ze zvlášť závažného zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby. Žalobce byl uznán vinným, že v přesně nezjištěné době nejméně od 1. 1. 2011 s úmyslem zkrátit daňovou povinnost na spotřební dani za účelem uvedení do oběhu skladoval tabákové výrobky, které nabyl přesně nezjištěným způsobem.

IV. Právní názor soud

(20) Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích daných žalobními body, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s.ř.s.“).

(21) Žaloba důvodná nebyla.

(22) Žalobce žalobou napadenému rozhodnutí především vytýkal, že jej není možné považovat za plátce spotřební daně, neboť celní orgány měly podrobně zkoumat, zda žalobce má k předmětným tabákovým výrobkům kvalifikovaný vztah či nikoli, a protože tak neučinily v míře potřebné pro rozhodnutí, bylo postaveno na nesprávném právním posouzení věci. Žalobce nebylo možné považovat za skladovatele nebo dopravce předmětných tabákových výrobků ve smyslu § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních. Žalobce dále odmítl postup žalovaného, který se opřel o rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích čj. 14T 43/2013-1913 ze dne 28. 4. 2014, kterým byl žalobce uznán vinným za zvlášť závažný zločin zkrácení daně povinné platby dle § 240 odst. 1, 3 zák. č. 40/2009 Sb., trestní zákoník a považoval jej za rozhodnutí o předběžné otázce a cítil se jím vázán. Z rozsudku podle žalobce nevyplýval žádný relevantní, natož závazný, podklad pro určení, že by měl povinnost uhradit spotřební daň za zdaňovací období srpen 2011. Navíc proti rozsudku, který sice nabyl právní moci, podal dovolání a předpokládá, že dojde postupem Nejvyššího soudu ČR ke zrušení těchto rozsudků a žalobce bude zproštěn viny. Žalobce sice nepopřel, že si garáž pronajal od R.F. již v roce 2007 a smlouva byla poté každoročně obnovována, ale doplnil, že nejprve ji

užíval sám a posléze ji na základě ústní smlouvy o podnájmu přenechal E.D. a sám do garáže vstupoval jen velmi zřídka, aby zkontroloval elektroinstalaci. Podle žalobce jsou jejich výpovědi (s E.D.) konzistentní, a pokud se rozcházejí, tak pouze v záležitostech, které si podnájemce přesně nepamatoval, případně pokud k rozporům došlo, vzhledem k nepřehlednosti komunity, ve kterém se podnájemce pohybuje, kde je běžné, že se spolupracující osoby neznají skutečnými jmény, ale dalšími identifikačními údaji, tím spíše, že se jedná o osoby cizí národnosti. Žalobce odmítl, že by byl kvalifikovaným detentorem. Podle žalobce je nespravedlivé a nepřípustné, aby v těchto nepřehledných obchodních vztazích mezi podnájemcem E.D. a dalšími osobami, které označil jako Vin a Drak, jejichž totožnost se jednoznačně nepodařilo prokázat, to byl právě on, kdo je za detentora považován. K tomu odkázal i na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která podporuje jeho tvrzení a navíc se žalovaný s těmito argumenty nijak nevypořádal.

(23) S ohledem na takto formulované žalobní námitky soud považuje za podstatnou odpověď na otázku, zda je možné žalobce považovat za daňový subjekt, tedy osobu povinnou k placení spotřební daně, neboť žalobce jednak tvrdil, že neměl k zajištěným předmětným tabákovým výrobkům, které byly nalezeny ve vozidle, jehož je žalobce vlastníkem a v garáži, jejíž byl žalobce nájemcem, žádný kvalifikovaný vztah, na jehož základě by jej bylo možné považovat za skladovatele nebo dopravce předmětných tabákových výrobků ve smyslu § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních, a tudíž ani za plátce spotřební daně. Za tím účelem dle žalobce žalovaný neučinil potřebná zjištění.

(24) K tomu lze odkázat na ustanovení § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních v rozhodném období, které stanoví, že plátcem daně je právnická nebo fyzická osoba, která skladuje nebo dopravuje vybrané výrobky, aniž prokáže, že se jedná o vybrané výrobky pro osobní spotřebu, nebo uvádí do volného daňového oběhu vybrané výrobky, aniž prokáže, že se jedná o vybrané výrobky zdaněné, nebo pokud neprokáže způsob jejich nabytí oprávněně bez daně; za daň společně a nerozdílně odpovídá také právnická nebo fyzická osoba, která se na uvedeném skladování nebo dopravě podílela.

(25) Z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakých důkazů žalovaný při svém rozhodování vycházel, jednak se jednalo o důkazy shromážděné v rámci daňového řízení i důkazy předložené žalobcem, dále vycházel z rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích, kterým byl žalobce uznán vinným za trestný čin krácení daně, přičemž rozsudek v trestní věci se vztahoval k období od 1. 1. 2011 do 13. 8. 2011 a v daňovém řízení se jednalo o stanovení spotřební daně za zdaňovací období srpen 2011, což si dle závěru žalovaného z hlediska tohoto období nikterak neodporovalo. K tomu lze odkázat na stranu 8–12 žalobou napadeného rozhodnutí. Na posledně uvedené straně žalovaný uzavřel, že s ohledem na výsledky dokazování nemůže obstát tvrzení žalobce, že s předmětným zbožím neměl nic společného a bylo uzavřeno, že žalobce se stal plátcem daně ve smyslu § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních. Žalovaný neuvěřil konstrukci, kterou žalobce daňovým orgánům předestřel. Dle závěru žalovaného kvalifikovaným způsobem s předmětnými tabákovými výrobky nakládal, část dopravoval, k čemuž se i v rámci odvolacího řízení doznal a část skladoval v garáži, a to prokazatelně ke dni 13. 8. 2011, což bylo zjištěno na základě prohlídky domovních prostor. Jak se skladováním, tak s dopravou vybraných výrobků byla spojena odpovědnost žalobce za spotřební daň, což je zcela v souladu i s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Soud považuje tyto závěry za správné, vycházející z podkladů založených ve spise a ve svých závěrech odpovídající zákonu.

(26) Z předloženého správního spisu soud ověřil, že správce daně vydal dne 11. 2. 2013 napadený platební výměr na spotřební daň z tabákových výrobků za zdaňovací období srpen 2011, kterým vyměřil žalobci podle § 147 odst. 1 a 3 daňového řádu spotřební daň z tabákových výrobků ve výši 7.268.349 Kč. Žalovaný správní orgán změnil tuto výši dlužné částky na částku 7.290.467 Kč. Žalobce kvalifikovaným způsobem s předmětnými tabákovými výrobky nakládal, část jich dopravoval a část skladoval v garáži, což bylo zjištěno na základě prohlídky domovních prostor. Se skladováním a s dopravou vybraných výrobků je spojena odpovědnost osoby za spotřební daň. Vědomost žalobce, že skladuje či dopravuje tabákové výrobky, byla prokázána a objektivizace konkrétní míry jeho účasti na jednání směřujícím ke krácení daně není v daňovém řízení podstatná.

(27) Nedůvodná je námitka žalobce, že se celní orgány zabývaly toliko tím, zda žalobce předložil doklady prokazující zdanění předmětných tabákových výrobků či jejich oprávněné nabytí bez daně. Žalobce vzdal, že ani jedna z těchto možností nenastala, a pokud bylo zjištěno, že předmětné tabákové výrobky byly nalezeny ve vozidle, jehož byl žalobce vlastníkem a v garáži, jejíž byl žalobce nájemcem, tak to k vyslovenému závěru nemohlo postačovat. Tento názor žalobce je velmi zjednodušený. Jak již soud výše popsal, ve věci proběhlo rozsáhlé dokazování správních orgánů, o čemž svědčí písemnosti založené ve správním spise, z něhož bylo postaveno najisto, že žalobce byl vlastníkem a disponentem zboží, které bylo nalezeno v garáži i v jeho mercedesu, tak i zboží, které dodal Šimovi st., od kterého bylo částečně přesunuto k dalším osobám. Správní orgány věnovaly dostatečnou pozornost zkoumání, zda žalobce měl k předmětným výrobkům před tabákovým kvalifikovaný vztah a v tomto smyslu na základě provedeného dokazování vyslovily potřebné závěry, že žalobce měl kvalifikovaný vztah k předmětnému zboží a na jeho základě vyslovily závěry o tom, že je plátcem spotřební daně. Z toho důvodu také nemůže obstát námitka žalobce, že prvostupňový orgán i žalovaný měly při svém rozhodování podrobně zkoumat, zda žalobce má k předmětným tabákovým výrobkům kvalifikovaný vztah. S touto otázkou se jak vyplývá, z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí dostatečným způsobem, zabývaly a své závěry náležitě odůvodnily.

(28) Žalobce dále odmítl akceptovat argumentaci žalovaného správního orgánu rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích čj. 14T 43/2013-1913 ze dne 24. 8. 2014, kterým byl žalobce uznán vinným za zvlášť závažný zločin zkrácení daně, povinné platby dle § 240 odst. 1, 3 zák. č. 40/2009 Sb., trestní zákoník a zároveň jeho argumentaci, že rozsudek považuje za rozhodnutí o předběžné otázce ve smyslu § 99 zákona č. 280/2009 Sb., ve znění pozdějších předpisů a cítí se jím vázán pro stanovení spotřební daně žalobci. Žalobce poukázal na to, že z rozsudku trestního soudu vyplývá, že žalobce měl skladovat tabákové výrobky, které nabyt přesně nezjištěným způsobem v době od 1. 1. 2011 do 13. 8. 2011 a žalobci byla stanovena povinnost uhradit spotřební daň za zdaňovací období srpen 2011, tudíž z rozsudku nevyplývá k tomuto období žádný relevantní, natož závazný podklad pro určení daně za toto období. Navíc žalobce podal proti pravomocnému rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 11. 2014 dovolání a předpokládá, že bude zproštěn viny.

(29) Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že kromě poukazu žalovaného na trestní rozsudek, kterým se cítil správní orgán ve smyslu § 99 daňového řádu vázán, popsal další dokazování, a to výsledkem svědka E.D. výsledkem žalobce, hodnocením obsahu těchto výpovědí, z nichž vyslovil závěr, že neuvěřil konstrukci, že žalobce neměl se skladovaným a dopravovaným zbožím nic společného, neboť byla zjištěna opakovaná přítomnost žalobce v garáži, manipulace se zbožím i přepravování zboží v jeho automobilu. Navíc žalovaný zdůraznil, že otázka vlastnictví k tabákovým výrobkům není v daném případě

významná, neboť žalobce nejméně kvalifikovaným způsobem s předmětnými výrobky nakládal, část jich dopravoval, k čemuž se sám doznal i v rámci podaného odvolání a část prokazatelně skladoval ke dni 13. 8. 2011 v garáži. Přitom skladováním i dopravou vybraných výrobků je naplněna odpovědnost žalobce za spotřební daň, což je i v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Navíc žalovaný správní orgán uvedl, že u tabákových výrobků, které měl ke dni 13. 8. 2011 žalobce dodat jednatelům společnosti TOBACCO PRAGUE, s.r.o. Praha (spoluobžalovaným a odsouzeným osobám jménem Z.Š.) byl přednostně jako skladovatel shledán jiný subjekt a tyto tabákové výrobky nebyly započítány k újmě žalobce. U ostatních vybraných výrobků, se kterými dle rozsudku odvolatel nakládal v rozporu s právními předpisy, se jednalo o lihoviny, nebo jiné zdaňovací období, a tudíž ani tyto vybrané výrobky nebyly předmětem napadeného rozhodnutí. Z toho je zřejmé, že v konkrétním daňovém řízení byl vysloven závěr především na základě dokumentů, které jsou založeny v daňovém spise, a tudíž jsou rozhodnutí založena na výsledcích vlastního dokazování, které bylo významné pro rozhodnutí v předmětném daňovém řízení. Tyto konkrétní dokumenty žalobce v žalobě nikterak nerozporoval. Jeho námitka je formulována obecně, kdy zpochybňuje souvislost mezi svým odsouzením a konkrétním daňovým řízením. V dané věci bylo za zdaňovací období srpen 2011 postaveno najisto s ohledem na konkrétní den zjištění skladování vybraných výrobků, že žalobce byl plátcem spotřební daně, a proto došlo k jejímu vyměření v souladu se zákonem.

(30) Žalobce nepopřel, že si garáž, ve které byly nalezeny předmětné tabákové výrobky, pronajal od R.F., popsal, jak docházelo k prodlužování nájemní smlouvy i platbám nájemného, připojil však údaj o tom, že posléze ji pronajal na základě ústně uzavřené smlouvy o podnájmu E.D.. Do garáže vstupoval velmi zřídka, neboť podnajímcem nechal vyrobiť klíč, do garáže vstupoval pouze proto, aby zkontroloval elektroinstalaci. To také podnajímcem E.D. potvrdil, a tudíž jsou výpovědi konzistentní, rozchází se pouze v záležitostech, které si podnajímcem přesně nepamatoval, případně kde k rozporům došlo vzhledem k nepřehlednosti komunity, ve které se podnajímcem pohyboval, a tudíž se zcela logicky osoby neznaly skutečnými jmény. Tuto argumentaci žalobce soud považuje za účelovou.

(31) Jestliže žalobce odmítá, že byl vlastníkem předmětných tabákových výrobků nebo jejich kvalifikovaným detentorem a výslovně považuje za nespravedlivé a nepřípustné, aby za situace nepřehledných obchodních vztahů mezi podnajímcem a panem Vínem a Drakem, kdy se nepodařilo jednoznačně prokázat, kdo z nich, nebo zda všichni jsou kvalifikovanými detentory, byl za tohoto kvalifikovaného detentora považován sám, pak k tomu je třeba znovu odkázat na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Z něho je jednoznačné, že žalobcovo tvrzení s ohledem na výsledky dokazování nemůže obstát. Závěr žalovaného, že žalobce je plátcem ve smyslu § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních, neboť je tou osobou, která skladovala a dopravovala tabákové výrobky, aniž prokázala jejich zdanění, má oporu v provedeném dokazování. Nadto je třeba odkázat na výklad pojmu skladování, tak jak jej učinil Nejvyšší správní soud, kupříkladu v rozsudku ze dne 26. 2. 2009 čj. 7Afs 69/2007-85, dle něhož: „pro závěr, že konkrétní osoba (ve větším množství) „skladuje“ vybrané výrobky, není nutné prokázat, že o existenci těchto výrobků věděla a měla v úmyslu je uchovávat a zajišťovat před znehodnocením, odcizením apod. (.....) z povahy věci však plyne, že vlastníka nemovitosti, v níž je uskladněno jisté zboží, nelze a priori považovat za skladovatele těchto věcí. U skladování je totiž nutno předpokládat jistý kvalifikovaný vztah k uskladněnému zboží. Atributem skladování bude přinejmenším vědomost o zboží a úmysl je uchovávat a zajistit před znehodnocením, odcizením apod. (....) Nejvyšší správní soud si je nicméně vědom praktických potíží, které by s dokazováním shora popsaných skutečností byly

spojeny a které by mohly, dle jeho názoru, vést často i ke zmaření účelu celého řízení. Shora popsaný výklad proto konfrontoval i s výkladem teleologickým (....) z tohoto pohledu je závěr plynoucí z jazykového výkladu zcela neudržitelný a pojem skladování by měl být vykládán spíše ve smyslu detence.“ Jak je dále uvedeno v rozsudku ze dne 6. 10. 2010 čj. 9Afs 11/2010-71 „detence je obdobná držbě, jejíž podstatou jsou dva prvky: vůle držitele nakládat s věcí jako s vlastní (subjektivní prvek) a faktické ovládání věci, tzv. výkon faktického panství nad věcí (objektivní prvek). Detenční právo vykonává osoba, která stejně jako držitel vykonává faktické panství nad věcí, avšak nakládá s věcí jako s cizí. U detentora je tedy dáno faktické ovládání věci, nikoliv však vůle nakládat s věcí jako s vlastní (blíže viz Fiala, J.; Kindl, M. a kol. Občanské právo hmotné Plzeň: Aleš Čeněk, 2007, S244).“

(32) Z citované judikatury vyplývá, že při určování osoby povinné k dani je povinností celních orgánů obracet se na osoby, u nichž je detence zboží nejvíce pravděpodobná (vlastník, oprávněný nájemce skladovacích prostorů) a tyto osoby buď prokáží, že se jedná o výrobky zdaněné či na ně odpovědnost daň odvést dopadat nebude, neboť prokáží, že nemají k těmto výrobkům jakýkoliv kvalifikovaný vztah. V dané věci bylo tímto způsobem postupováno a popis tohoto postupu je zachycen v žalobou napadeném rozhodnutí. Soud zdůrazňuje, že bylo prokázáno, že žalobce kvalifikovaným způsobem s předmětnými tabákovými výrobky nakládal, tj. část dopravoval, k čemuž se doznal a část skladoval v garáži, což bylo zjištěno na základě prohlídky domovních prostor. Se skladováním i s dopravou vybraných výrobků je spojena odpovědnost osoby za spotřební daň. Této odpovědnosti se žalobce nemůže zprostit tvrzením, které nikterak nedoložil a nebylo prokázáno ani konfrontací svědeckých výpovědí mezi žalobcem a E.D., že existoval podnájemní vztah ke garáži, kde byly skladovány předmětné tabákové výrobky a nelze přisvědčit tvrzení žalobce, že rozpory byly pouze v záležitostech, které si podnájemce přesně nepamatoval a v zásadních otázkách se shodovaly. Naopak právě s ohledem na ony rozpory správní orgány dovodily, že to byl žalobce, kdo měl ke skladovaným výrobkům kvalifikovaný vztah, neboť dle policejního sledování žalobce opakovaně disponoval předměty z garáže. Rovněž z informací z odposlechů mezi žalobcem a Š. se hovořilo o dodávkách tabákových výrobků. Navíc bylo zboží nalezeno u žalobce v jeho vozidle i v garáži a tudíž nebylo lze uvěřit konstrukci, kterou nabídl žalobce, že vlastníkem zboží v garáži i v mercedesu byl E.D. E.D. zaujal rozporuplný postoj, který dle hodnocení správních orgánů svědčil o tom, že neuváděl pravdu a mezi D.svědeckou výpovědí a jeho prohlášením byly rozpory. Nabídnutá složitá konstrukce o tom, kdo měl se zbožím obchodovat, není věrohodná a správní orgány jí neuvěřily. Proto ob stojí závěr, že vybrané výrobky se nacházely ve vědomé dispozici žalobce, což bylo prokázáno a žalobce na druhou stranu neprokázal, že se jednalo o výrobky, jež byly zdaněné, či že by k těmto výrobkům neměl žádný vztah. Proto bylo správně uzavřeno, že žalobce je osobou ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních. Jde-li o výhradu žalobce ke skutečnosti, že žalovaný uvedl, že se řídil rozsudky z trestního řízení, pak k tomu lze odkázat na ustanovení § 52 odst. 2 věta první s. ř. s., podle které je soud vázán rozhodnutím soudů o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, jakožto i rozhodnutím soudu o osobním stavu. Správní soudy jsou tudíž ve své rozhodovací činnosti vázány tím, že žalobce spláchal trestný čin zkrácení daně. Nemůže být tedy při přezkumu zákonnosti rozhodnutí správního orgánu vysloveno, že žalobce nebyl povinen spotřební daň ve věci výše uvedené do státního rozpočtu, odvést. Stěžovateli lze přisvědčit v tom smyslu, že rozsah trestní odpovědnosti nemusí být nutně totožný s rozsahem odpovědnosti daňové. To logicky vyplývá z úvahy, že daňový subjekt může být z hlediska daňového práva odpovědný i za situace, že se svým jednáním nedopustil trestného činu. Podstatná je skutečnost, že jeho daňová odpovědnost byla příslušnými orgány dostatečně prokázána. Finanční částka vyměřená žalobci v daňovém řízení nemusí být ani totožná s částkou, ohledně které byl žalobce uznán vinným v rámci

trestního řízení týkajícího se zkrácení daně. Pro věc není podstatné, ani pokud by byl obžaloby zproštěn.

V. Závěr, náklady řízení

(33) V souzeném případě správní orgány vyvodily závěry vyplývající ze zákonné úpravy na základě dostatečného dokazování. Soud proto považoval žalobu za nedůvodnou. Žaloba byla proto podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnuta.

(34) Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 s.ř.s., podle kterého má účastník řízení, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. V dané záležitosti byl úspěšný žalovaný správní orgán, který však nevynaložil žádné náklady nad rámec své běžné činnosti, a proto mu právo na náhradu nákladů řízení přiznáno nebylo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Krajský soud v Českých Budějovicích
dne 27. dubna 2016

JUDr. Marie Trnková v. r.
Předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení :
Prázdna Jaroslava